

MIKLOVICZ LÁSZLÓ

HOMILIA

Iz 42,1-4.6-7, ApCsel 10,34-38 Mk 1,7-11

A ma elhangzott szentírási részek mindegyikéhez könyvtárnyi elmélkedést lehetne írni. Fontos is lenne kibontani az üzeneteket, hogy megértsük a szerető Atya gondolkodását és gondoskodását. Lehetőségeink csupán egy-egy részlet kiragadására elegendők és ezek ránk vonatkozó tanítását próbáljuk megérteni.

Izaiás, a próféta fejedelem egy olyan, istenre hangolódott szolgáról beszél, aki, az Isten gondolatait valósítja meg a Földön. Aki nem igazságszolgáltatóként jelenik meg az emberek között, aki nem büntetni jön, hanem meggyógyítani, ami beteg, a szellemi-lelki sötétségben járókat felvilágosítani, a szenvedélyek rabjait kiszabadítani a börtönükből. Ez a prófécia Jézus személyében meg is valósult. Sőt sokszorosan is megvalósult, hiszen Jézus is a tanítványait ilyen missziós küldetésre szánta: gyógyítani a szellemi-lelki betegeket, aminek következménye lesz a testi gyógyulás is; hirdetni az evangéliumot és a megszokások, szenvedélyek rabjait kiszabadítani a tömlöcükből.

Aki ténylegesen Jézus követője, arra ezeknek az életmegnyilvánulásoknak kell jellemző lenni. Izaiás azt is állítja, hogy a nemzetek erre a tanításra várnak. Valóban? A jelek nem erre utalnak. Talán ezt úgy kell érteni, hogy fel kell ébreszteni a kiváltságot és a személyválogatást nem ismerő szeretetre az emberek igényét. Ez azért nem lehetetlen feladat, mert az ember Isten reménybeli képmása, tehát alapvetően szeretetre forgó lény. Ezért a lelke mélyén szunnyadó szeretet igényre lehet alapozni, amikor beállunk Jézus munkatársai közé. Izaiás látomása sajnos csak töredékesen valósult ezen a Földön.

Ennek nem az az oka, hogy a próféta tévedett és túlbecsülte az ember képességeit, hanem az, hogy a keresztények hűtlenek lettek a küldetésükhöz. Aki viszont beáll Jézus tanítványnak és teszi a rá bízott feladatokat arra illik a próféta megállapítása: ti. azt támogatja az Isten és kedve telik benne. Álljunk hát be a Jézusunk által elkezdett szeretet országa építésébe, képezzük magunkat és valósítsuk meg a szerető Atya álmát a környezetünkben.

Az Apostolok Cselekedeteiből Péter mondatát emeljük ki: az Isten nem személyválogató. Ez olyan állítás, amely Jézus tanításából is egyértelmű és akár axiómának is tekinthetjük. Azaz olyan állításnak, ami nem szorul bizonyításra, hiszen csak a szeretetre kell gondolnunk, amely a lényegéből adódóan nem személyválogató és ezt bárki könnyen be is láthatja. Ezért nem hivatkozhat arra senki, hogy a másik ember

több hitet kapott, mint ő és ezért neki könnyebb a Jézus követés. A valóság inkább az, hogy a szeretet istene mindenkit egyaránt vonz, de nem mindenki felel helyesen erre a vonzásra, vagy egyáltalán nem is felel vagy éppen el is utasítja magától.

Eljutottunk az evangéliumhoz, amelyben leírt esemény Jézus életében meghatározó jelentőségű. Talán ezt nyomatékozza az a tény is, hogy mindegyik evangéliumban szerepel valamilyen formában. Az evangéliumi rész szinte minden mondatához kérdések sokaságát fogalmazhatnánk meg és meg is kell tennünk, hogy megértsük Jézus igehirdetését és módszertanát. Persze itt és most erre sincs lehetőségünk, de az esti vagy reggeli elmélkedéseink keretében megtehetjük és kérdéseinkre kereshetjük a jó válaszokat. Most csupán egy megállapításra szorítunk, amiből a magunk számára is, következtetéseket vonhatunk le: Az Atyának abban a gyermekében telik kedve, aki az akaratát teljesíti. Imádkozzuk is: „...legyen meg a Te akaratod!” "Legyen meg, történjék meg, valósuljon meg a Te akaratod! Nagy kérdés, hogy tudjuk-e pontosan, hogy mi az Ő akarata. Mit szeretne, mire vágyódik, minek örülne? Erre próbálunk most választ adni.

Akar teológiai végzettség nélkül is megválaszolhatjuk: egyszerűen az, hogy *mindenki boldog legyen!* Éspedig már ebben a világban és ne csak a túlvilágon és ne csak "lelkileg", hanem egész testi valóságában is. Sőt az emberi élet minden területén is. Ne legyenek éhezők, hajléktalanok, betegek, hátrányos helyzetűek stb.

A nagy kérdés az, hogy miképpen valósulhat ez meg, mert úgy látszik kevés, ha a szentmise könyörgéseiben nyomatékosan kérjük mindezt az Atyától.

Jézus azt tanította, hogy *csak a mi aktív közreműködésünkkel, csak általunk valósulhat meg* Isten terve! Mert Isten ugyan abszolút módon szerető Atya, Aki tiszteletben tartja a teremtményeinek törvényszerűségeit, az ember szabadságát is, és nem nyúlkal bele a dolgok menetébe, hogy saját kezűleg akadályozza meg a rosszat vagy tegye meg a jót.

Ezért aztán Isten terve, vágya csak úgy valósulhat meg, *ha mi, emberek megtérünk* és szeretjük egymást. Azaz: megosztjuk javainkat a rászorulókkal, törődünk a bajba jutottakkal, lemondunk az erőszakról, megbocsátunk hetvenszer hétszer is...

Vízkereszt után, Jézus Isten élményére tekintve kívánom a kedves testvéreknek, hogy keressék a Szerető Atya akaratát, szándékát, lessék a gondolatait, hogy valamennyien kedves gyermekei legyünk és örömet-kedvét lelje bennünk is. Így aztán megvalósulhat Izaiás próféta jóvendőlése is.